

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. H.
st. přísl. X
trvale bytem X

zastoupen Mgr. Zdeňkem Bičanem, advokátem
sídlem Jezuitská 13/11, 602 00 Brno

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 28. 6. 2021, č. j. CPR-12436-2/ČJ-2021-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2021, č. j. CPR-12436-2/ČJ-2021-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 14. 4. 2021, č. j. KRPB-127503-19/ČJ-2020-060022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu pěti let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie, která byla stanovena v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Dne 6. 7. 2020 v 8:24 hod. byl žalobce policejní hlídkou Policie ČR, OHS Brno, kontrolován jako spolujezdec v osobním motorovém vozidle tov. zn. X, RZ: X, přičemž na dotaz ohledně jeho totožnosti uvedl, že se jmenuje Y. D., nar. X, st. př. Ukrajina. Na místo se dostavila hlídka Policie ČR, Odboru cizinecké policie Brno. Následnou lustrací žalobce v příslušném informačním systému bylo zjištěno, že se nejedná o osobu, za kterou se vydává. Po opětovné výzvě k prokázání pravé totožnosti žalobce uvedl, že se jmenuje V. H., nar. X, st. přísl. Ukrajina, s tím, že cestovní doklad ztratil a v České republice pobývá bez víza po dobu okolo 10 let. Dále žalobce uvedl, že má nějaké doklady v místě bydliště na adrese X. Po poskytnutí součinnosti v místě bydliště žalobce hlídce předložil fotokopii rodného listu, který se nacházel v pouzdře, kde byl umístěn další doklad, který se žalobce snažil před hlídkou ukrýt. Následně na výzvu hlídky přeložil cestovní doklad X č. X, vydaný na jméno V. H., nar. X, st. přísl. Ukrajina, platný od 3. 8. 2005 do 3. 8. 2015, podle kterého byl věrohodně ztotožněn. Další lustrací žalobce v policejních evidencích bylo zjištěno, že v současné době nedisponuje žádným platným oprávněním k pobytu na území České republiky.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu. Dále uvedla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Co se týče uplatněných námitek, žalovaná předně reagovala na tvrzení žalobce, že mu byl již ukrajinskými orgány vydán nový cestovní doklad, přičemž už byl jednou potrestán za přestupek.
5. Konkrétně žalovaná odkázala na skutečnost, že správní vyhoštění je ukládáno z úřední povinnosti, pakliže jsou naplněny zákonem stanovené podmínky. V případě žalobce se

pak jedná o opatření, které s ohledem na skutkové okolnosti odpovídá zájmům chráněným zákonem o pobytu cizinců. Na tomto závěru nemůže podle žalované nic změnit okolnost, že žalobce o neoprávněnosti svého pobytu nevěděl. Na území Schengenského prostoru navíc pobýval neoprávněně po dobu 10 let, což nelze považovat za zanedbatelné. Současně nebyly splněny zákonné podmínky pro upuštění od uložení správního vyhoštění.

6. Žalovaná dále nepovažovala za řádně uplatněnou námitku obecné tvrzení, že rozhodnutí o správním vyhoštění postrádá význam a právní důvod. Obdobným způsobem se žalovaná vyjádřila také k tvrzení žalobce, že mu již měl být vystaven nový cestovní doklad, přičemž na území nadále pobývá oprávněně na základě povolení, kterému bylo cizineckou policií vydáno s platností do 18. 5. 2021. Ze zjištěných okolností je zřejmé, že žalobce na území České republiky vědomě neoprávněně pobýval do 6. 7. 2020, aniž by chtěl svoji pobytovou situaci aktivně řešit. Naopak se během pobytové kontroly snažil zakrýt svoji skutečnou totožnost. Žalovaná proto uzavřela, že zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění byly naplněny.
7. Stejně tak byly podle názoru žalované zohledněny soukromé a rodinné poměry žalobce, který nemá v České republice ani v jiném členském státu Evropské unie žádné rodinné vazby nebo jiné závazky. Co se pak týče délky správního vyhoštění, ta byla stanovena v zákonném rozmezí, a to na základě individuálních okolností případu, aniž by ji bylo možné považovat za nepřiměřenou.

III. Žaloba

8. V žalobě žalobce předně uvedl, že byl v návaznosti na provedenou pobytovou kontrolu uznán vinným ze spáchání přestupku, přičemž mu byla uložena bloková pokuta ve výši 3 000 Kč. Přesto bylo se žalobcem pro stejné jednání zahájeno rovněž řízení o správním vyhoštění, a to za situace, kdy doložil, že mu již byl vystaven nový cestovní doklad Ukrajiny a na území České republiky nadále oprávněně pobývá na základě opakovaně vydaného potvrzení PČR.
9. Prvostupňový orgán se však ve svém rozhodnutí o vydání nového cestovního dokladu vůbec nezmiňuje, přestože měla být tato skutečnost zohledněna. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění navíc podle žalobce za daných okolností pozbylo významu, neboť již není osobou, která by na území České republiky pobývala neoprávněně, přičemž je držitelem platného cestovního dokladu. Žalobce je toho názoru, že dotčené ustanovení zákona o pobytu cizinců nemá být chápáno jako trest za jednání, kterého se v minulosti dopustil. Naopak se vztahuje pouze na cizince, kteří v době jeho aplikace pobývají na území neoprávněně, což není případ žalobce.
10. Podle žalobce okamžikem předložení nově vydaného cestovního dokladu právní důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zanikl. Ze strany správních orgánů tak bylo správní vyhoštění použito za účelem postihu žalobce, který byl za totožné jednání již uznán vinným ze spáchání přestupku. Žalovaný se navíc s touto námitkou v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal. K tomu žalobce doplnil, že na území České republiky pobývá již od roku 2010 a má zde vytvořeny sociální vazby. S příbuznými na Ukrajině není od svého odchodu v kontaktu. Nucené vycestování by tak pro něj bylo významným zásahem do jeho života.

11. Na základě výše uvedeného žalobce krajskému soudu navrhl, aby prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalované

12. Ve svém vyjádření žalovaná předně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly podle jejího názoru řádně vypořádány všechny uplatněné námitky. K tomu doplnila, že byly zohledněny rovněž soukromého a rodinné poměry žalobce, přičemž délka správního vyhoštění byla stanovena v souladu se zákonem. Z těchto důvodů žalovaná krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

13. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam o zajištění žalobce, výsledky lustrace žalobce v cizineckém informačním systému a úřední záznam ze dne 6. 7. 2020. Kromě toho byla do správního spisu založena kopie cestovního dokladu žalobce č. X, včetně jednotlivých víz, posledního s platností od 12. 1. 2010 do 11. 7. 2010 (č. X).
14. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 6. 7. 2020 dále vyplývá, že žalobce poprvé přicestoval do České republiky v roce 2001, kdy žádal o neúspěšně udělení mezinárodní ochrany. Naposledy na českém území pobýval na základě krátkodobého víza v roce 2010. O té doby se zde zdržuje nepřetržitě, aniž by byl držitelem víza nebo povolení k pobytu. Osobní důvod k vycestování žalobce nastal až ve chvíli, kdy se rozešel s přítelkyní, což bylo v průběhu tohoto roku (pozn. soudu: ke dni provádění výsledku). Žalobce dále uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu. V České republice nemá žádné příbuzné ani závazky. Na Ukrajině bydlí jeho rodiče, dcera a syn, se kterými však není v kontaktu. V případě návratu do vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, přičemž by mohl bydlet u rodičů.
15. Prvostupňovému orgánu byla následně ze strany právního zástupce žalobce doručena kopie cestovního dokladu Ukrajiny č. X, vystaveného na jméno žalobce, a to s platností od 20. 8. 2020 do 20. 8. 2030. Ze záznamu ze dne 17. 9. 2020 dále vyplývá, že právnímu zástupci žalobce bylo téhož dne umožněno, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k jejich obsahu. Do správního spisu byla dále založena potvrzení PČR o zahájení a vedení řízení o správním vyhoštění žalobce s omezenou dobou platnosti, obsahující rovněž poučení o tom, že žalobce se po doručení rozhodnutí v dané věci dostaví na příslušné pracoviště policie za účelem vydání výjezdního příkazu.
16. Následně došlo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolal. Prvostupňový správní orgán poté postoupil odvolání žalované, která vydala napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2

zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

18. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Žalobce v žalobě předně namítal, že v době vedení správního řízení odpadly důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť žalobci byl v mezidobí vydán nový cestovní doklad Ukrajiny, což bylo řádně doloženo. Podle žalobce je nutné hodnotit neoprávněnost pobytu na území ke dni vydání daného rozhodnutí, což odpovídá povaze správního vyhoštění jako opatření, nikoliv trestu za jednání, kterého se v minulosti dopustil. Prvostupňový orgán však na tuto okolnost vůbec nereagoval a nezohlednil ani skutečnost, že žalobce na území v době vedení řízení oprávněně pobýval na základě potvrzení Policie České republiky.
22. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let: 3. pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 4. pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
23. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce v zásadě nezpochybňuje skutkový stav věci v podobě, jak byl prvostupňovým orgánem zjištěn. Konkrétně žalobce nerozpорије, že se na území České republiky zdrжује od roku 2010 bez víza či povolení k pobytu, což ostatně vyplývá také z jeho výpovědi učiněné před správním orgánem. Současne žalobce nezpochybňuje, že v době provedení bytové kontroly nedisponoval platným cestovním dokladem, neboť platnost předloženého dokladu č. X skončila v roce 2015. Z toho důvodu je nutné zabývat se dále pouze tím, zda vytváří překážku pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění až následně vydání nového cestovního dokladu.
24. Krajský soud nesdílí názor žalobce, který na základě jazykového výkladu dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců dovozuje, že správně vyhostit lze cizince výlučně za předpokladu, že pobyt na území bez platného cestovního dokladu trvá nepřetržitě až do skončení správního řízení, tedy nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle názoru zdejšího soudu nelze opomenout účel daného institutu, který jako opatření svého druhu vyjadřuje zájem státu, aby se konkrétní cizinec nezdržoval na jeho území neoprávněně. Nucené vycestování a dočasné znemožnění opětovného vstupu na území, jakožto předvídané následky správního vyhoštění, pak běžně představují pro cizince negativní důsledky a mají tak rovněž preventivní charakter.

Jinými slovy, hrozbu uložení správního vyhoštění lze chápat jako určitou formu motivace pro cizince, aby pravidla stanovená zákonem pro pobyt na území dodržovali.

25. Výklad uvedený v žalobě by však vedl *ad absurdum* k tomu, že by cizinec v rozporu se zákonem a zcela záměrně pobýval na území České republiky mnoho let bez platného cestovního dokladu (stejně jako v nyní projednávané věci), aniž by byl jakkoliv motivován svoji situaci řešit, neboť by mohl nepříznivým a zákonem předvídaným následkům správního vyhoštění *ex post* zabránit pouhou administrativní žádostí o vydání nového cestovního dokladu a jeho doložením až v průběhu správního řízení, jehož zahájení svým vlastním pochybením vyvolal.
26. Kromě toho krajský soud připomíná, že žalobce vedle neplatného cestovního dokladu pobýval na území České republiky od roku 2010 do roku 2021 bez víza či povolení k pobytu (tzn. bez oprávnění k pobytu), což by v souladu s odkazovaným ustanovení zákona o pobytu cizinců k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění postačovalo samo o sobě. Za relevantní nelze v tomto ohledu považovat jednotlivá potvrzení Policie České republiky, která byla s dočasnou platností vydána pouze ve vazbě na vedení daného správního řízení, přičemž v nich bylo výslovně předvídáno následné vydání výjezdního příkazu. Podobně jako ve vztahu k předcházejícímu důvodu pro uložení správního vyhoštění lze označit za nelogické a odporující smyslu dané právní úpravy, aby byl více než desetiletý neoprávněný pobyt žalobce na území zhojen toliko administrativním úkonem policejního orgánu. Pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 bodu 3. a 4 zákona o pobytu cizinců, tak není rozhodující pobytový status cizince ke dni vydání tohoto rozhodnutí, ale skutečnost, zda se pohyboval na území bez cestovního dokladu či bez oprávnění v pobytu po určitou dobu před vydáním tohoto rozhodnutí, aniž by k tomu byl oprávněn.
27. Na tomto závěru nemůže podle zdejšího soudu nic změnit ani skutečnost, že prvostupňový orgán se k předložení kopie nového cestovního dokladu v odůvodnění svého rozhodnutí nevyjadřoval. Jak již bylo uvedeno, nejedná se o okolnost, kterou by bylo možné spojit s odpadnutím důvodu pro uložení správního vyhoštění, přičemž žalobce sdělení o vystavení nového cestovního dokladu v dané fázi správního řízení nijak blíže nekomentoval, resp. k podkladům pro rozhodnutí se vůbec nevyjadřoval.
28. Krajský soud poté dává žalobci částečně za pravdu v tom, že žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce předložení nového cestovního dokladu vyjadřovala spíše způsobem, kdy zdůraznila naplnění zákonných podmínek pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Námitku žalobce založenou na odpadnutí právního důvodu pro uložení správního vyhoštění pak výslovně označila za obecnou, aniž by se jí zabývala ve větší míře podrobnosti. Na druhou stranu krajský soud nemá za to, že by se jednalo o vadu mající za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvodem je nejen souběžný pobyt žalobce na území bez povolení k pobytu, ale také žalovanou zdůrazněné negativní důsledky a preventivní charakter správního vyhoštění, na kterých je rovněž výše uvedená argumentace soudu založena.
29. Stejně tak krajský soud nepovažoval za důvodnou námitku žalobce, že správní orgány využily institut správního vyhoštění jako trest svého druhu, a to přesto, že již byl za své jednání uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena bloková pokuta.

Předně je nutné vycházet z toho, že správní vyhoštění není trestem majícím primárně sankční charakter, ale administrativním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví, vyjadřujícím zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, nebo ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

30. Pokud žalobce svým jednáním naplnil rovněž znaky skutkové podstaty přestupku, přičemž mu byla uložena bloková pokuta, jedná se o jiný druh (sankčního) řízení, které nelze s řízením o uložení správního vyhoštění zaměňovat. Z toho důvodu nelze ani úspěšně namítat, že žalobce byl dvakrát postižen za totéž jednání, neboť se nejedná o souběžné postihy sankčního charakteru, na které by se jinak vztahovala striktně uplatňovaná zásada *ne bis in idem*.
31. Ačkoliv se správní orgány k této okolnosti podrobně nevyjádřily, v zásadě správně odkázaly na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců jim nesvěřuje diskreci ohledně toho, zda bude správní vyhoštění uloženo či nikoliv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, a ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21). Pakliže jsou splněny zákonné podmínky, je příslušný orgán zásadně povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s výjimkou případů, že by takový postup měl za následek nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). To souvisí s již uvedeným závěrem, že uložení správního vyhoštění a uložení pokuty za přestupek není vzájemně podmíněno, resp. nemůže se ani navzájem vylučovat.
32. Co se pak týče žalobcem naznačené nepřiměřenosti doby správního vyhoštění, nelze opomenout, že se jedná o záležitost správního uvážení, které by soud neměl nahrazovat. Případný zásah do diskrečního oprávnění správního orgánu by mohl v daném případě nastat pouze za předpokladu, že by správní orgán překročil zákonem stanovené meze svého uvážení, popř. ve smyslu libovůle v rozhodování dostatečně nezodůvodnil, proč byla doba trvání správního vyhoštění a souvisejícího znemožnění vstupu na území Evropské unie stanovena při horním hranici zákonného rozpětí. Prvostupňový orgán ovšem v rámci odůvodnění svého rozhodnutí jasně uvedl, že v tomto směru zohlednil nejen naplnění dvou důvodů pro uložení správního vyhoštění, ale zejména dlouhou dobu držení neplatného cestovního dokladu a neoprávněného pobytu žalobce, včetně jeho chování při pobytové kontrole, kdy policejní hlídce záměrně uváděl nepravdivé údaje, aby se vyhnul případnému postihu. S ohledem na tyto okolnosti není podle názoru zdejšího soudu stanovení doby správního vyhoštění na horní hranici zákonného rozpětí excesivní či nepřezkoumatelné.
33. Kromě toho žalobce argumentoval tím, že má uložení správního vyhoštění zásadní dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť má veškeré sociální vazby v České republice, přičemž s rodinou na Ukrajině není v kontaktu. K tomu krajský soud stejně jako správní orgány uvádí, že nucené vycestování cizince je vždy určitým zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. Případnou překážkou pro vydání a vykonání rozhodnutí o správním vyhoštění by však mohla být pouze okolnost, že se jedná o zásah nepřiměřený, a to při zohlednění individuálních okolností případu a kolidujících veřejných zájmů.

34. Žalobce však ve správním řízení ani v žalobě neuváděl natolik významné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by si svůj soukromý a rodinný život nemohl (trvale či alespoň po dobu trvání účinků správního vyhoštění) utvářet v zemi původu. Z jeho tvrzení a výpovědi ve správním řízení vyplývá, že je zdrav a v České republice bydlí sám, přičemž zde nemá žádné rodinné vazby ani závazky. Na Ukrajině se naopak nachází jeho děti a rodiče, u kterých by mohl po návratu bydlet. Podle názoru zdejšího soudu nelze z těchto okolností dovozovat, že správním vyhoštěním dojde v případě žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. září 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.